

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 29. De Paradiso cœlesti, & mercede Sanctorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60533)

DIES XXIX.

De Cælesti Paradiso, & Mercede Sanctorum.

I.

QUanta diversitas est mercedem inter, quam Deus servis suis promittit, & illam, quam Magnates sectatoribus suis pollicentur. Remuneraciones Magnarum sunt incertæ; multa enim promittunt, sed parum largiuntur; vel, quòd eorum voluntas sincera non sit, vel quòd sit mutabilis, vel quòd non omnia præstare queat. Verùm remuneratio, quam Deus servis suis promittit, certa est, quia Verbo Dei, & Christi meritis nititur; adeò, ut Pater æternus eum nobis negare non possit, quin admittat injustitiam, cum in filium suum, tum in nos; qui in ejus jura immissi sumus; tum etiam, quòd nitantur bonis operibus, quæ cum unita sint operibus Christi, jus certum nobis ad felicitatem æternam tribuunt. E centum hominibus, qui bona, quietem, vitamque suam obsequiis Magnatum consecrant, vix unus invenitur, qui tantam mercedem, quantam se mereri credit, accipiat; cum

December,

tamen hic unus unicus spem omnium aliorum alat. Certissimum est, Deum omnes servituti suæ addictos remunerari; & tamen hæc merces nos non animet?

II. Remunerationes, quæ à Magnatibus promittuntur, magnæ esse non possunt; cum ipsimet, quantumvis magni videantur, tam sint pusilli, ut nihil magni largiri queant; eorumque potentia tam arctis terminetur limitibus, ut eorum liberalitas latè se extendere non possit, idcirco necessarium est, ut aliunde accipiant, quod alijs donare volunt, & donando opes suas imminuant. Arque hæc ratione vel eorum cupiditas, vel necessitas illorum liberalitati se opponit. At remunerationes, quas Deus pollicetur Sanctis, magnæ sunt in suis fontibus, qui non alij sunt, quàm Bonitas, Sapientia, & Potentia Dei infinita. Sunt item magnæ in sua causa, quæ alia non est, quàm imensa sanguinis Iesu Christi virtus. Sunt magnæ in suo objecto, quod est Deus ipse, qui largitur modo omnium perfectissimo. Sunt magnæ in suis effectibus, quia, dum possessionem Dei nobis comparant, simul jus nobis tribuunt omnium bonorum, quæ ille complectitur. At quænam bona hic non complectitur? homo, præter
re,

re, Domine, magnus est; adeoque præ-December:
ter te nemo magnas dare remunerationes
potest, proindeque nemo dignus est, cui
impensè serviatur.

III. Si remunerationes, quas mundus
pollicetur, certæ, magnæque forent, mo-
dicæ tamen semper essent, quia breves sunt.
Sæpè enim diutius non durant, quàm
voluntas eorum, qui eas nobis largiuntur,
vel ad summum, quamdiu nostra, eorum-
que durat vita: utraque verò ex omni
parte fragilis, & brevis est: at remunera-
tio, quam Deus promittit, æternum per-
manet, quia tamdiu perdurat, quàm Deus
ipse, qui ejus est origo, & objectum. Bea-
ti felicitate sua excidere non possunt, nec
per voluntatem Dei, quæ immutabili
est; nec per voluntatem propriam; cùm
enim Deum semper intueantur, constitu-
ti sunt in necessitate felicissima, eum sem-
per amandi; ac proin in impotentia, eum
nunquam offendendi; &, quod conse-
quens est, amittendi. O beatam impo-
tentiam, quæ illorum felicitatem constan-
tem reddit, & æternam! Eheu! mundus
remunerationes pollicetur incertas, leves,
breves; & nihilominus ei sollicitè servi-
mus, omnia agimus, omnia patimur, o-
mnia ei consecramus. Tu Domine, spon-

December. des remunerationes certas, infinitas, sempiternas; & tamen famularui tuo facile nos subducimus, ignaviter tibi servimus. Quanta injustitia!

Si difficultatem senseris aliquid propter Deum agendi, cogita, quid agas, & egeris pro mundo, qui tam malè remuneratur.

Cursum consummavi, fidem servavi: in reliquo reposita est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus. 2. Tim. 4. 8.

Promittit mundus temporalia, & parva; & servitur ei aviditate magna; ego promitto summa, & æterna; & torpescunt mortalium corda. Imit. Chri. l. 3. c. 3.

DIES XXX.

De Sapientia Dei.

I.

DEus est Sapiens, quia se cognoscit; & est infinitè Sapiens, quia se perfectè cognoscit; estque necessariò Sapiens; quia, sicut non potest non esse, sic non potest se non cognoscere. Præterea in suis cognitionibus ab objecto independens est, quia, sicut omnia in seipso comprehendit, sic etiam omnia in semetipso cognoscit.

no.